

PHẦN 10

Tin Phi Vũ bị tai nạn. Quế Minh hoảng hốt, kêu lên:

- Sao anh ấy lại bị tai nạn?

Hoàng Huy thờ dãi:

- Anh không biết. Nhưng anh ấy đang mệt lắm!

Như vẫn còn giận, Quế Minh nói lấy:

- Em không đến đâu. Anh hãy cho Mỹ Hằng hay đi.

Hoàng Huy khuyên nhủ.

- Em nên gạt tự ái lại một bên. Phi Vũ đang rất cần đến sự chăm sóc của em.

Quế Minh lạnh lùng:

- Sao lại là em chứ? Em đâu được vinh hạnh đó.

- Đừng như vậy mà Quế Minh. Anh van xin em đó.

- Anh là một người chẳng ra gì mà năn nỉ em, thật không đáng chút nào.

Hoàng Huy phân tích:

- Theo anh nghĩ thì trong chuyện ấy còn có ẩn tình gì đó chưa giải tỏa, em đừng nông nổi mà đánh mất hạnh phúc.

- Anh mà cũng nói vậy sao? Anh đã chứng kiến rồi mà.

- Theo anh đó chỉ là màn kịch thôi em ạ!

- Anh hiền quá hóa khờ rồi anh ba ạ!

- Dù sao em cũng phải đến gặp Vũ dù chỉ một lần.

- Em sẽ đến, nhưng không phải là bây giờ. Em đang bận thôi nha anh.

Hoàng Huy chặt lưỡi:

- Anh thật hết nói nổi em luôn rồi.

Vừa cất điện thoại thì Mỹ Hằng đi vào như cơn lốc cô to tiếng:

- Tại sao anh hại Phi Vũ? Anh nói đi!

Nhìn thái độ sỗ sàng của Mỹ Hằng, Hoàng Huy bật cười:

- Cô vừa nói chuyện với ai vậy? Và cô vừa nói gì thế?

Mỹ Hằng hậm hực:

- Anh đừng đóng kịch nữa Hoàng Huy ạ! Vở kịch của anh tồi lắm.

- Tôi không hiểu cô muốn nói gì cả?

Mỹ Hằng ném cái nhìn khinh khi vào Hoàng Huy:

- Anh thật là tồi, ném đá giấu tay. Anh hận Phi Vũ đến vậy sao?

Hơi nhú mày, Hoàng Huy nhếch môi:

- Cô muốn ám chỉ rằng tôi hại Phi Vũ chứ gì?

- Tôi nói thẳng luôn chứ ám chỉ gì đâu.

- Tại sao tôi phải hại Phi Vũ chứ? Cô ăn nói hồ đồ mất rồi.

Hất mặt, Mỹ Hằng lên tiếng kết tội:

- Anh và ghen hờn mà hại Phi Vũ.

- Tôi hại Phi Vũ. Cô điên rồi chắc!

Mỹ Hằng cười nhạt:

- Nếu không tại sao anh có mặt lúc Phi Vũ bị tai nạn?

- Chỉ tình cờ thôi.

- Sao!

Xua tay Hoàng Huy đứng lên: _

- Tùy vô muốn nghĩ sao cũng được. Tôi về đây!

Dang hai tay ra, ngăn anh lại, Mỹ Hằng lắc đầu:

- Anh chưa thể về được.

- Tại sao? Chẳng lẽ tôi làm ơn mắc oán hả?

- Điều này anh tự biết lấy. Nhưng Hoàng Huy đâu ngờ được Phi Vũ cũng hiểu lầm là anh hại anh ấy.

- Đừng nói nữa Hoàng Huy. Anh hại tôi như vậy cũng đúng thôi.

Hoàng Huy nhìn sững vào Phi Vũ, anh không ngờ chính anh ấy cũng hiểu lầm như vậy. Nhấn mặt Hoàng Huy định lên tiếng phân minh, thì Phi Vũ đưa tay ngăn:

- Thôi đủ rồi, anh có thể về đi và đừng bao giờ đến đây nữa.

Hoàng Huy thấy mình cũng không cần ở lại đây nữa nên nói với Phi Vũ:

- Được tôi về đây, xin anh hãy bình tĩnh mà suy nghĩ cho sành mọi việc.

Phi Vũ cũng nói với Mỹ Hằng, khi còn lại hai người:

- Cô cũng nên về đi!

Mỹ Hằng nhìn anh bằng ánh mắt nồng nàn:

- Em ở lại chăm sóc cho anh.

Lắc đầu, Phi Vũ chối từ:

- Tôi cảm ơn cô. Cô mang rắc rối đến cho tôi như thế này là đủ lắm rồi.

- Nhưng mà...

Đưa tay ngăn, Phi Vũ lắc đầu:

- Đừng nói gì thêm nữa. Nhưng tôi xin cô đừng làm hại đến Quế Minh nữa.

Biết anh không thể ngồi lên được, nên Mỹ Hằng sà đến ngồi cạnh anh. Cô vuốt ve:

- Đừng cứng đầu nữa mà cưng. Đứa con của chúng ta sắp sửa chào đời rồi.

Nghe giọng nói của cô, Phi Vũ đã muốn mửa rồi. Nhưng anh nhắm mắt lại. Sự hối hận dâng lên:

- Tôi muốn nghỉ ngơi. Cô làm ơn về cho!

Quế Minh đã đến và thấy cảnh ấy, cô bàng hoàng thật sự. Giận mình đại dột sao lại đến đây làm gì?

Mỹ Hằng giận dữ đứng lên, cô hậm hực:

- Em về đây, chiều em sẽ đến!

Quế Minh kịp quay lưng chờ cho Mỹ Hằng đi rồi cô mới nhẹ nhàng bước vào. Hai người chỉ nhìn nhau. Quế Minh cảm thấy nghẹn lời, không thể thốt nên lời.

Phi Vũ lên tiếng:

- Em còn đến đây làm gì? Tôi muốn nghỉ ngơi!

Quế Minh chớp mắt yếu đuối:

- Tôi đến để...

- Xem tôi chết chưa có phải không?

Quế Minh tròn mắt:

- Nhưng sao anh lại cay cú với tôi?

- Chẳng lẽ tôi lại ngọt ngào với cô được à?

Quế Minh cắn môi:

- Tôi muốn chăm sóc anh dù đây là lần cuối.

Nhưng Phi Vũ lạnh nhạt, từ chối một cách thẳng thừng:

- Cám ơn, tôi không cần! Cố nén đau, Quế Minh mím môi:

- Nói như vậy sự có mặt của tôi là thừa rồi phải không? Mỹ Hằng mới là người xứng đáng chăm sóc cho anh.

Phi Vũ quay mặt đi nơi khác, anh cay đắng:

- Vậy sẽ tốt hơn. Cô nên quay về vui với Hoàng Huy đi. Anh ấy đang chờ cô đó.

- Anh...

Phi Vũ nhắm mắt, anh nói một cách uể oải:

- Tôi mệt lắm rồi, tôi cần phải nghỉ ngơi!

Quế Minh đứng lên, cô ảm ức vô cùng:

- Sức chịu đựng có hạn, tôi không thể đứng đây mà nghe anh nói những câu phũ phàng đâu.

Phi Vũ vẫn nhắm mắt anh lại khích:

- Vậy thì nên về đi. Kẻo Hằng lại đến sẽ phiền thêm đó.

Quá ám ức, Quế Minh bỏ về ngay.

Phi Vũ ngồi dậy, anh như muốn gào lên, nhưng đây là bệnh viện.

Cô y tá bước vào:

- Anh làm gì mà cô ấy vừa đi vừa khóc như vậy?

Nghe nao lòng, Phi Vũ lại ghim lòng:

- Tôi làm gì chứ? Có lẽ cô ấy cảm thấy hối hận mà thôi.

Cô y tá nhẹ nhàng:

- Uống thuốc nghe anh. Hôm nay anh thấy khoẻ chưa?

- Cảm ơn cô, tôi đỡ nhiều rồi!

Cô y tá lại gọi chuyện:

- Chiều hôm ấy, rất tội nghiệp cho người bạn của anh, anh ấy rất nhiệt tình.

Phi Vũ làm lì:

- Tôi biết rồi!

Chích cho anh ấy mũi thuốc, cô y tá căn dặn:

- Còn phần thuốc này, anh nhớ uống đầy nhé?

Nằm xuống Phi Vũ nhớ rất rõ mọi chuyện chiều hôm ấy.

Nhưng người chạy xe qua mặt anh rõ ràng là Hoàng Huy:

- Chẳng lẽ lại là...

Phi Vũ ôm đầu. Anh không dám nghĩ tiếp nữa. Hình bóng Quế Minh cứ chập chờn trước mặt anh:

- Quế Minh...

Nhưng Mỹ Hằng đã xen vào giữa hai người. Tại sao cô ấy lại bảo mình là tác giả bào thai ấy. Thật là oan nghiệt...

Tự nhiên thấy trong lòng không yên, Quế Minh gọi điện về nhà:

- Alô! Quế Minh đây!

Bà Ngọc Chi hốt hoảng:

- Ngọc Minh, con không sao chứ?

Quế Minh lo lắng:

- Có chuyện gì vậy mẹ? Con có sao đâu?

Bà nói tung hoảng hốt:

- Con không sao thật chứ!

- Ở nhà xảy ra chuyện gì vậy mẹ?

Bà Ngọc Minh sợ hãi:

Bà Mỹ Lan vừa đến nhà mình, bà ấy nói đủ điều mẹ không hiểu gì cả.

Quế Minh vội trấn an:

- Mẹ an tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Nói chị Thắm đừng mở cổng cho bất cứ ai ngoài cha và con.

- Khất khe vậy sao?

Mỹ Hằng vừa bước vào đã lên tiếng, Quế Minh quay lại:

- Lại là chị đấy sao? Chị tìm tôi có việc gì?

Mỹ Hằng hất mặt, giọng điệu khêu khích:

- Sao hả? Công ty của cha tôi bộ cô cũng muốn làm chủ luôn à?

Quế Minh nhã nhặn:

- Nếu tìm giám đốc thì phiền chị ngồi chờ, ông ấy đi họp sắp về rồi đó.

Mỹ Hằng nhìn xoáy vào mắt Quế Minh:

- Nhưng bây giờ tôi muốn tìm cô!
- Có chuyện gì xin chị hãy nói, tôi nghe.
- Tôi muốn cô hãy buông tha cha của tôi ra. Cô còn nhỏ thì đâu thiếu gì kẻ đưa người đón chứ?

Giận đến tím cả mặt, Quế Minh hét lên:

- Chị ăn nói hồ đồ gì vậy? Giám đốc là...
- Là gì của cô?
- Ông ấy đáng là cha của tôi sao chị có thể nghĩ vậy như vậy?

Cười khẩy, Mỹ Hằng chua ngoa nói:

- Cô môi chài của cha tôi như vậy là đủ lắm rồi lắm nhé! Tôi không tha cho cô, nếu cô cố tình bám riết theo ông ấy.

Quế Minh thấy đau nhói trong lòng sự thật mà cô không thể nói ra được:

- Sự thật cô muốn gì ở tôi chứ. Tôi đã thua cô, tôi mất Phi Vũ, như vậy chưa đủ để cô vừa lòng hay sao?

Bật cười lên, Mỹ Hằng cay đắng:

- Tôi muốn cô phải khổ, khổ đến suốt đời luôn.

Quế Minh hơi lùi lại:

- Tại sao chị lại hận tôi đến như vậy? Tôi có lỗi gì với chị.

Nhéch môi cười, Mỹ Hằng nghiêng răng:

- Cô thật không có lỗi hả? Cô đã cướp mất Phi Vũ của tôi còn gì.
- Nhưng bây giờ anh ấy vẫn là của chị, chị còn cay cú điều gì.
- Còn cái xác không hồn đó hả?

Quế Minh ngỡ ngàng:

- Anh ấy sắp có con với chị rồi còn gì?

Bật cười khô khốc, Mỹ Hằng vun tay:

- Có con rồi ư? Vậy thì đã sao chứ?

Rồi sẽ có hạnh phúc thôi. Quế Minh nghe cay đắng khi phải nói lên câu ấy.

Minh Bằng xuất hiện. Anh nháy mắt với Mỹ Hằng:

- Bà chủ gọi cô về gấp có việc.

Mỹ Hằng cần nhắn:

- Lúc nào không gọi, lại gọi lúc này.

Cô cũng Minh Bằng đi ra. Cô hỏi nhỏ:

- Chuyện sao rồi?

- Ổn cả.

- Tốt!

Minh Bằng hơi lo:

- Bà ấy la hét dữ quá! Còn cô gái thì phản kháng cũng mạnh lắm.

- Kệ họ!

Ông Thiện Tân vừa đi qua nghe câu chuyện giữa hai người. Nhưng không để ý.

Quế Minh gọi điện về nhưng không ai bắt máy cả. Cô thật sự lo lắng:

- Con sao vậy Quế Minh?

Quế Minh mừng rỡ:

- Ở nhà sao chẳng ai chịu bắt máy cả?

Thoáng chút nghi ngờ, ông Thiện Tân nói nhanh:

- Họ gặp chuyện rồi, con mau về xem!

Quế Minh luống cuống:

- Ai lại hại mẹ chứ!

- Chắc chắn là bà Mỹ Lan rồi.

Quế Minh hơi khựng lại. Cô nói nhanh:

- Lúc trưa, mẹ có gọi điện bảo bà ấy có đến nhà.

- Vậy sao?
- Giờ tính sao đây hả? Ông vợ lấy chiếc cặp rồi đi ra ngoài với Quế Minh.
- Đi xe của cha cho nhanh. Minh Bằng cùng Mỹ Hằng nhìn nhau cười đắc thắng...

Hôm sau, ông Thiện Tân về nhà để gặp mẹ con bà Mỹ Lan.

Thấy chồng ngồi im lặng, bà Mỹ Lan hơi chột dạ:

- Sao anh lặng thinh hoài vậy nói gì đi chứ!

Ông Thiện Tân nhìn thẳng vào mặt bà:

- Tôi muốn để bà và Mỹ Hằng tự nói ra trước.
- Nói ra trước ư? mà nói ra chuyện gì?
- Chuyện mang giấu người nhà của Quế Minh.

Bật cười, bà Mỹ Lan mai mỉa:

- Sao anh lại mang chuyện ấy về nhà mà hạch hỏi vợ con?

Ông nghiêm giọng:

- Hãy thành thật nói đi! Nếu không sẽ ân hận đó.

Bà Mỹ Lan hậm hực:

- Ông định hù dọa tôi đó sao? Ông tưởng ông muốn nói gì tôi không biết à?

Ông Thiện Tân nhìn bà nói một cách lạnh lùng:

- Nếu mẹ con bà muốn được sống yên thân thì hãy buông tha hai người đó ra đi. Họ không có tội gì cả.

Bà nghiến răng, giận dữ:

- Ông còn định giấu tôi đến bao giờ nữa hả?

Ông Thiện Tân thở dài, ông nhìn hai người rồi từ từ nói:

- Tôi không muốn nói ra sự thật đó là gì tôi muốn để hai người được vui. Nay nên bà muốn thì tôi đâu ngại gì mà không nói.

Mỹ Hằng lơ mơ hiểu ra câu chuyện. Nhưng cô thật chưa rõ nguồn cơn:

- Cha mẹ hãy nói cho con biết đi. Tại sao cha luôn ghét bỏ con.

Nhìn cô, ông lắc đầu:

- Ta chưa từng ghét bỏ con như con nghĩ. Mà do con và mẹ tạo ra khoảng cách ấy mà thôi.

- Nhưng thật ra là sao?

- Con hãy bình tĩnh đi Mỹ Hằng. Cha sẽ nói cho con nghe tất cả.

Bà Mỹ Lan như muốn cản ngăn:

- Ông...

Đưa tay ngăn, ông Thiện Tân nói một cách dứt khoát:

- Đây là do bà ép tôi đó thôi. Bà đừng trách tôi.

- Cha hãy nói đi!

- Mỹ Hằng à, thật ra con chỉ là đứa con nuôi của ta mà thôi! Mẹ con là mẹ ruột đấy. Con hiểu không?

Mỹ Hằng lắc đầu, cô kêu lên:

- Không, cha đừng giận con mà nói vậy cha ơi!

Ông Thiện Tân nhìn cô đầy thông cảm:

- Đó là sự thật Quế Minh mới thật sự là con ruột của ta, mà mọi người hiểu lầm nó với ta quan hệ không trong sáng.

Mỹ Hằng ngỡ ngàng, cô giãy giụa, cô hét lên:

- Không, con không tin. Cha gạt con.

Ông lại động viên:

- Đây là sự thật, con hãy chấp nhận sự thật này.

Bà Mỹ Lan há hóc mồm bà lơ mơ nghĩ rằng người đàn bà kia là mẹ của Quế Minh. Đúng như lời Minh Bằng đã nói. Bà gào lên:

- Không, không thể như vậy được. Ông là của tôi.

Nhưng ông gã tay bà ra:

- Đã muộn rồi Mỹ Lan ạ! Tôi phải có trách nhiệm với với mẹ con của nó.

Nhưng bà Mỹ Lan kiên quyết:

- Không thể nào, tôi với ông là vợ chồng có hôn thú hẵn hoi. Mỹ Hằng là đứa con được pháp luật công nhận ông không thể nói bỏ là rửa sạch hết được đâu.

- Nhưng níu kéo lại chỉ là đau khổ mà thôi.

Bà trở mặt dọa:

- Liệu ông có còn gặp lại được bà ấy nữa hay không mà nói.

Ông Thiện Tân giận dữ:

- Bà dám làm gì cô ta ư! Bà sẽ vào tù, bà sẽ mất trắng đó.

Bà cười khô khan:

- Ông hù dọa tôi đó hả?

Hai người ấy đang nằm trong tay tôi kia mà.

- Vậy bà có biết Minh Bằng đang ở đâu không? Nó đang ở đồn công an đó.

Tay Chân bà Mỹ Lan, như run rẩy, như co rúm lại:

- Hả, nó ở đồn cảnh sát ư?

- Người ta phát hiện nó chính là người tông vào Phi Vũ đấy. Chuyện này có liên quan đến cả Mỹ Hằng nữa.

Mỹ Hằng chồm bay:

- Là Hoàng Huy, anh ta vì hận Phi Vũ nên mới làm như vậy mà thôi.

- Đó chỉ là cái cớ mà thôi. Hai mẹ con bà nên hiện hồn đây.

Bà Mỹ Lan ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu:

- Tôi sai rồi!
- Mẹ con Quế Minh bà nhốt ở đâu?
- Nhưng thả bà ấy ra tôi có được thoát tội không?
- Dĩ nhiên là có rồi? Còn đây nữa, tôi cũng sẽ giải thoát cho hai mẹ con bà luôn.

Nhìn tờ giấy bà Mỹ Lan kêu lên:

- Đơn li hôn ư? Ông cặn tình vậy sao?
- Bấy lâu nay chồng hờ vợ tạm vậy cũng đủ lắm rồi. Căn nhà này tôi sẽ để cho mẹ con bà toàn quyền sử dụng.

Bà ngỡ ngàng nhìn ông:

- Thật vậy sao ông?
- Đó là tôi đã ân huệ lắm rồi. Hãy mau đưa tôi đi gặp Ngọc Chi?

Quế Minh cùng Hoàng Huy đưa bà Ngọc Chi và Hồng Thắm vào, Quế Minh lên tiếng:

- Khởi cần, mẹ con đã về rồi cha ạ!

Ông Thiện Tân nắm tay vợ âu yếm hỏi:

- Em không sao chứ?

Bà Ngọc Chi lắc đầu:

- Em không sao? nhưng nhà này...
- Đây là nơi anh thường sống ở đây. Nhưng bây giờ thì thuộc về của mẹ con bà ấy.

Bà Ngọc Chi thật thà hỏi:

- Vậy còn anh thì sao?
- Anh và bà ấy sẽ li hôn để về sống với em.

Nghe ông nói vậy bà Ngọc Chi phản ứng:

- Anh làm vậy sao được. Chị ấy sẽ buồn lắm.

- Vậy còn em thì sao?

- Em quen sống một mình rồi. Và lại, em còn có Quế Minh và Hồng Thắm.

Hoàng Huy không nghe bà nhắc đến mình vội lên tiếng:

- Còn con nữa chi mẹ!

Quế Minh lườm:

- Di chứ sao mẹ được?

Hồng Thắm mắc cỡ đỏ mặt:

- Nhỏ này...

Bà Mỹ Lan nhìn Ngọc Chi nói như biết lời:

- Chị hiền và thánh thiện quá chị mới xứng đáng được anh ấy thương yêu. Tôi không quấy rầy anh chị nữa đâu.

Biết mình có lỗi, Mỹ Hằng nắm tay Quế Minh ân cần:

- Tôi thật sự có lỗi, tôi thành thật xin lỗi. Cái thai này là của Minh Bằng. Phi Vũ vẫn một lần yêu cô đấy.

Trố mắt nhìn Mỹ Hằng, Quế Minh kêu lên:

- Cái này là của... Minh Bằng.

Mỹ Hằng cười méo xệch:

- Đúng vậy!

- Anh ấy...

Mỹ Hằng gật đầu:

- Tôi biết và tôi sẽ chờ anh ấy về.

Nắm tay cha Quế Minh năn nỉ:

- Cha à, hãy nể tình anh ấy làm việc cho mình, cha hãy đến xin cho anh ấy được tha bổng nghe cha!

Vỗ lên đầu con gái, ông âu yếm bảo:

- Được, cha sẽ và con mà làm tất cả.

Rồi ông quay sang Quế Minh:

- Con nên vào bệnh viện thăm Phi Vũ đi.

Quế Minh như sực nhớ. Cô hấp tấp vào bệnh viện thăm anh. Nhưng đến nơi thì thấy Xuân, Ngọc Hà, Kim Oanh đang nói gì đó với anh rất vui.

ây cửa phòng bước vào, Quế Minh hơi khựng lại, bốn mắt nhìn nhau, Quế Minh hơi bối rối:

- Anh...

Phi Vũ quay mặt đi, anh nói:

- Em đến đây làm gì hả?

- Thăm anh!

Lắc đầu Phi Vũ như từ chối:

- Không cần đâu.

Quế Minh sững sờ nhìn anh, cô nói như mếu:

- Anh tàn nhẫn với em như vậy sao?

Thấy cô mếu, lòng anh thấy nao nao:

- Ê, đừng khóc ở đây nhé! Tôi, tôi không đỡ đâu.

Quế Minh ngao ngán:

- Nếu lòng anh đã quyết như vậy thì cũng được. Chào anh!

- Khoan...

Quay lại, cô trừng mắt:

- Anh muốn gì nữa đây!

- Muốn cô đỡ giúp tôi dậy.

Quế Minh giận dữ, cô giậm chân:

- Hãy chờ cô ấy đến đây mà dựng anh dậy.

Quế Minh đứng đó. Phi Vũ gượng ngồi dậy, anh ngăn mặt xuýt xoa:

- Ôi, đau quá...

Như thấy anh đau thật, Quế Minh lo lắng lao đến:

- Đau lắm sao anh?

- Em ác lắm còn nói!

Quế Minh ân hận:

- Em tưởng anh đùa thôi. Đưa tay sỡ nhẹ lên trán cô Phi Vũ âu yếm bảo:

- Em thật là trẻ con nhóc ạ! Nhưng anh lại yêu cái trẻ con ấy mới chết chứ.

Chu môi, Quế Minh phụng phịu, cô nói như trách:

- Làm người ta khóc hết nước mắt. Anh ác ghê đi!

Ghì người yêu vào lòng Phi Vũ hôn nhẹ lên trán cô:

- Em thật là dễ thương. Ngây thơ hiền lành.

Ngọ nguậy nơi ngực anh, Quế Minh âm ức:

- Bởi vậy mới bị người ta ăn hiếp đó.

Tiếp tục ôm chặt cô vào lòng Phi Vũ thì thầm:

- Từ nay anh không để ai ăn hiếp em nữa đâu.

Ngồi dậy, Quế Minh đưa tay vuốt má anh:

- Anh hứa đó nha!

Bỗng nhiên Phi Vũ nói:

- Hai người vào đi!

Quế Minh nhìn ra, cô ngạc nhiên:

- Sao hả? Anh cũng biết chị ấy rồi à?

Phi Vũ cười cười:

- Biết nên mới hết giận em.

Quế Minh dùng dằng:

- Mọi người bí mật với em vậy sao? Em giận luôn!

Hoàng Huy thờ dãi:

Phi Vũ chắc sẽ khổ dài dài về cái tội hay hờn mát của em đó.

- Vậy hả? Cho anh sợ luôn.

Hoàng Huy giục:

- Soạn đồ nhanh lên! Kéo đi dựng chờ đó.

Quế Minh quay lại:

- Ê, đi dựng bao giờ thế hả anh ba?

Mọi người cười vui vẻ. Phi Vũ thấy mình hạnh phúc vô cùng.

Lên xe, ngồi cạnh Quế Minh Phi Vũ lén cắn nhẹ vào tai cô, anh thì thầm:

- Em dễ thương ghê!

Quế Minh chu môi:

- Dễ thương từ lâu rồi... bỏ ạ! Không ai để ý, Phi Vũ ôm cô vào lòng đặt lên đôi môi xinh xinh một nụ hôn thắm thiết...

Đến khi có tiếng cười khêu khích hai người mới buông ra... Thăm trên:

- Ê, tôi chẳng thấy gì đâu. Tiếp tục đi!

Quế Minh cười thật tươi, cô như quên đi bao phiền muộn. Hạnh phúc như chào đón. Tình yêu như gắn chặt họ vào nhau.

Quế Minh thì thầm bên tai anh những lời yêu thương nồng thắm. Họ tiếp tục trao nhau những nụ hôn dạt dào yêu thương. Tình yêu thật sự quay về với họ...

HẾT